

насъ, че братята ни страдатъ, че сме ги превърнали на работливи животни?“ Тоя укоръ е правъ. Изкуството залъга да направи живота по-добъръ, да даде на всички хора щастие. Полезно е да се вслушваме въ думитъ на великитъ художници.

ЧЕРВЕНУШКА

разказъ отъ *Андре Тьорие*
преведе *Ст. Алб. Гечевъ*

Когато прекарвахъ една зима на село, друкарка въ самотата ми бѣше една червенушка. Тя бѣше уловена въ гнѣздото си въ края на миналата пролѣтъ и бѣше успѣла да свикне съ робството. Кжщниятъ животъ не бѣше попречилъ нито на развитието, нито на доброто ѝ настроение. Тя бѣше голѣма колкото врабче. Широка-та ѝ човка, черна и твърда, бѣше леко извита, очитъ ѝ съ лешниковъ цвѣтъ гледаха мило, а цвѣтоветъ на перата ѝ бѣха твърде ярки. Темето, ивицата около човката и началото на шията, бѣха обагрени съ хубавъ лъскавъ черенъ цвѣтъ, а до това черно се изрѣзваше ярко червенината на шията, гърдитѣ и горната частъ на корема; тилтъ и гърбътъ ѝ имаха пепелявъ цвѣтъ, който изтъкваше свѣтлата теменужностъ на крилата ѝ, попрѣскани съ червено, и тъмно-теменужната ѝ опашка.

Птицата бѣше весела и имаше забележителна наклонностъ къмъ пѣене. Когато е свободна, червенушката е обикновено посрѣдствена пѣвица. Тя знае само три ноти: едно много чисто изсвирване, после едно комахай дрезгаво чуруликане, което накрая се изражда въ тънко изпискване. Но добриятъ селенинъ който се бѣше заелъ да обучава моята червенушка, я бѣше научилъ, съ дълго търпение, да издава по-нѣжни и по-раз-

нообразни звуци. Моята птичка придаваше на малкитъ си музикални изрази дълбоко-нѣжно чувство, което ме радваше въ самотата и ми я правѣше приятна. Зимата бѣше сурова. Ту снѣгътъ, биейки по прозорцитѣ, се натрупваше край тѣхъ на дълги бѣли възглавници, ту източниятъ вѣтъръ и дъждътъ шибахъ бѣсно вратитѣ и прозорцитѣ. Но ние — азъ и червенушката — се не безпокоехме много отъ тѣхъ. Приятенъ огънь горѣше въ огнището. Азъ имахъ доста книги, а тя — много конопено семе, кълцано зеле и сухари. Ние прекарвахме приятни дни въ тѣсната работна стая съ опушени греди и варосани стени.

Моята другарка стоеше въ клетката, само когато ядѣше или спѣше. Вратата ѝ бѣше винаги отворена и червенушката се ползуваше отъ това и скиташе, чуруликайки, по стаята. Тя ту се качваше на пречката на леглото ми, ту заставаше предъ прозореца, любопитна да види, що